நம பார்வதி பதயே ஹர ஹர மஹாதேவா
கோவிந்த நாம சங்கீர்த்தனம் கோவிந்தா கோவிந்தா

ईश्वरः सर्वभूतानां हृद्देशेऽर्जुन तिष्ठति ।
भ्रामयन्सर्वभूतानि यन्त्रारूढानि मायया ॥१८- ६१॥
तमेव शरणं गच्छ सर्वभावेन भारत ।
तत्प्रसादात्परां शान्तिं स्थानं प्राप्स्यसि शाश्वतम् ॥१८- ६२॥

ஈ□்வர: ஸர்வபூ^{4}தாநாம் ஹ்ருத்^{3}தே^{3}□ோSர்ஜுன திஷ்ட^{2}தி |
ப்^{4}ராமயந்ஸர்வபூ^{4}தாநி யந்த்ராரூடா^{4}நி மாயயா || 18- 61||
தமேவ □ரணம் க^{3}ச்ச^{2} ஸர்வபா^{4}வேன ஸர்வபா^{4}வேந பா^{4}ரத |
தத்ப்ரஸாதா^{3}த்பராம் □ாந்திம் ஸ்தா^{2}னம் ப்ராப்ஸ்யஸி □ா□்வதம் || 18- 62||

இது கூதைல "பராம் □ாந்தி" தான் □ரணாகதி அப்படினுட்டு பகவான் க்ருஷ்ண பரமாத்மா அர்ஜுனன பார்த்து சொல்றார். அதனால நமக்குள்ளயே இருக்கற வஸ்து தானுட்டு அத நம்ப முதல்ல தெரிஞ்சுக்கல. அத தெரிஞ்சுக்காத்துனால வெளிலயோ, கிளிலயோ இருக்கறத்துனால அநேக மனஸுக்கு ஒரு □ாந்தம் இல்லாம போய்டறது.

கஷ்டங்கள் நமக்கு ஏற்ப்பட்டு அதனால □ாந்த குறைவு வறதுங்கறது வாஸ்தவம் இல்ல. சில பேருக்கு எவ்வளவு கஷ்டங்கள் இருந்தாலும், ஒரே தினுஸான கஷ்டம் நாலு பேருக்கு வந்துதானா அதுல ஒத்தர், கொஞ்சம் கஷ்டம் வந்தாலும் ரொம்ப மனஸுக்கு □்ரமப் பட்டுடறா, தாங்கமுடியாம. சில பேர் ஜாஸ்தி கஷ்டம் இருந்தாலும் கொஞ்சம் அத அடக்கிண்டு ஸமாதானமா இருக்கா. சில பேர் ஆத்துல ஏதானும் தனக்கு ரொம்ப வேண்டியவாளுக்கு ஒரு அசௌகர்யம் ஏற்பட்டு, மரணம் கிரணம் ஏற்பட்டுருந்தா கூட அத யாரானும் விஜாரிக்கறத்துக்கு வரவா, இவ்வளவு பெரிய துக்கத்த எப்பிடறா அவாள்கிட்ட போய் நாம விஜாரிப்போம்னு அவா நினைச்சுண்டு, என்ன சொல்லி விஜாரிக்கறதுன்னு அவா வருவா. இவா இதெல்லாம் நாம என்ன பண்றது? அது நடக்க வேண்டியது நடந்துடுத்து. நாம பின்னால என்ன பண்ணப்போறோம்னு, இவா அவாளுக்கு ஸமாதானம் சொல்லுவா. அந்த மாதிரி அப்படிக் கூட அடக்கமா இருக்கக்கூடியவா. இன்னும் சில பேருக்கு பேசவே முடியாம அழுகையே வந்துண்டு எப்ப பார்த்தாலும் வருஷக்கணக்கானாலும் அழுதுண்டு,

மனஸு கஷ்டப்பட்டுண்டு, யாரானும் பார்த்தாலே அழுதுண்டு அப்படி சில பேர் ஸ்வபாவம் உண்டு.

அதனால வெளில வர ஒரு கஷ்டமோ ஸுகங்களோ அதனால மனஸுக்கு ஒரு கஷ்டம் ஸமாதானக் குறைவுங்கறது வாஸ்தவத்துல இல்ல. மனஸு கொஞ்சம் நல்ல மனஸா , த்ருட மனசா இருந்துட்டுதானா எல்லாத்தையும் கொஞ்சம் ஸ்வல்பமா வேண்ணா கஷ்டம் ஏற்படும் சிலபேருக்கு. சிலபேருக்கு ரொம்ப ஜாஸ்தி கஷ்டம் ஏற்பட்டுறது. ஒரே கஷ்டமா இருந்தாகூட சிலபேருக்கு ஜாஸ்தி கஷ்டமாப்படறது சிலபேருக்கு கஷ்டம் ஸ்வல்பமா ஏற்படறது. ரொம்ப சில பேருக்கு கஷ்டமே தோணாமயும் சில ஆத்மாக்கள் இருக்கலாம். ஆகையினால வெளிக்கஷ்டங்கள்னால மனஸுக்கு ஒரு ஸமாதானக் குறைவு,□ாந்திக் குறைவு ஏற்படறதுங்கறது மாத்ரம் இல்ல. அது ஒரு காரணமே தவிர, இது நன்னா த்ருடமா இருந்துட்டுதானா அந்த கஷ்டங்கள் ஒண்ணும் பண்ணாது. கொஞ்சம் அதிகமா அசைக்காது அது. அதனால அந்த மாதிரி அப்படி அசைக்காம இருக்கறதுக்கு, என்ன கஷ்டம், கஷ்ட ஸுகங்கள மாத்தறதுங்கறது முடியாது. உலகம் இருக்கற வரைக்கும், நம்ப கர்மா இருக்கற வரைக்கும், உலகத்துடய நியதி இருக்கற வரைக்கும் அது பாட்டுக்கு வந்துண்டு தான் இருக்கும் அது. எது வந்தாலும் உள்ள இருக்கும்படியான பரமாத்மா உள்ள இருக்கார். இவ்வளவு □ரீரத்துல, இவ்வளவு கோணாமானா, அழுகலான □ரீரம், நாத்தமான □ரீரம் எது இருந்தாலும் கூட, இவ்வளவுலயும் உள்ள பரமாத்மா ஒத்தர் ஒக்காண்டுருக்கார். அறிவுனு ஒண்ணு இருக்கோல்யோ, அறியறதுங்கற அறிவு ஒண்ணு இருக்கே அந்த அறிவு தான் பரமாத்மா. அவர் ஞானாநந்த, ஞானஸ்வருபம் தான் பரமாத்மா. அப்படினுட்டு

“ஈ□ ்வர: ஸர்வபூ4தாநாம் ஹ்ருத்3தே3□ ேSர்ஜுன திஷ்ட2தி |”

ஸர்வ ப்ராணிகளுக்கும் ஒரு தே□ம் இருக்கு, அந்த ஹ்ருதயதே□த்துல பரமாத்மாங்கறவர் இருக்கார். ஹ்ருத், ஹ்ருத் தே□ ், “ஹ்ருத்” ங்கறததான் Englishகாரா heart ன்னு சொல்றா. “ஹ்ருத்” ங்கற சொல்லத்தான்

"ஈ□ ்வர: ஸர்வபூ4தாநாம் ஹ்ருத்3தே3□ ேSர்ஜுன திஷ்ட2தி |
ப்4ராமயந்ஸர்வபூ4தாநி யந்த்ராரூடா4நி மாயயா |”

அவன் தான் ஆட்டி வக்கறான் ஒத்தன். பொம்மலாட்டத்துல உள்ள ஸூத்ர கயறு வச்சுண்டு ஒத்தன் ஆட்டற மாதிரி உள்லோகமெல்லாம் ஆட்டி வச்சுண்டுருக்கான். நல்லது பொல்லாதது எல்லாத்துக்கும். எல்லாத்துக்கும் ஒரு purpose இருக்கும். நமக்கு புரியல சிலது. அவ்வளவு தானே தவிர ஒரு purpose இல்லாம நல்லதும் வராது, கெடுதலும் வராது. அப்படிங்கற ஒரு நல்ல ஒரு நம்பிக்கை இருந்து அவன்ட போய் □ரணாகதி பண்ணிடறது. எப்படி வேணா ஆட்டி வைடாப்பா, அப்படின்னு அவனிடத்துல surrender பண்ணி ஒப்பிச்சுட்டோமானா கார்யத்த, அப்புறம் நமக்கு ஜாஸ்தி பாரம் இருக்காது. "பராம் □ாந்திம்", நிறைய □ாந்தி அப்பத்தான் கிடைக்கும். அது நூ தான் உள்ள இருந்து ஆட்டி வக்கற. நல்லது பொல்லாது ரெண்டும் நூ தான் ஆட்டி வக்கற. ஆகையினாலே **"தமேவ □ரணம் க³ச்ச²"** எத, எப்படி ஆட்டி வச்சாலும் நூ தான் கதி. அப்படின்னு அவனிடத்துல அர்ப்பணம் பண்ணிட்டோமானாக்க அப்ப தான் வாஸ்தவமான □ாந்தி அப்ப கிடைக்கும். நம்முடைய கடமைக்கு என்ன நன்னா செய்யணுமோ அத நன்னா செஞ்சுடணும்,அதுலேர்ந்து. எது எது நடக்கறதோ நடக்கறதெல்லாம் அவன் தான் பண்ணி வெக்கறாங்கறது தூர்மானம். அது நல்லது கெட்டதுங்கறது purpose இல்லாம பண்ண மாட்டான். ஆகையினாலே அவனிடத்துல □ரணாகதி. நூ எப்படி வேணுமோ பண்ணிக்கோ அப்படின்னு விட்டுற வேண்டியது அவன .வேற, என்ன,நான், என்னை தண்டிக்கறதோ,□க்ஷிக்கறதோ எனக்கு கஷ்டத்த குடுக்கறதோ, சுகத்த குடுக்கறதோ, எதுவேண்ணா போய். அது அந்த மாதிரி பண்றது நல்லதா இருக்கும்னு தான் தூர்மானம் நூ பண்றதுனால. அப்படின்னு அவனிடத்துல எல்லாத்தையும் ஒப்பிச்சுடறது. அது தான் surrenderனு பேர் அதுக்கு. அதான் "□ரணம் க³ச்ச²" "தமேவ □ரணம் க³ச்ச²" □ரணாகதி □ரணாகதினுடைய தத்துவம் அதுதான். "தமேவ □ரணம் க³ச்ச² ஸர்வபா⁴வேந" கொஞ்சங்கூட without reserve னு அர்த்தம், “ஸர்வ பாவேந”அர்த்தம், least reserveனு அர்த்தம். பாக்கி கொஞ்சங்கூட இல்லைன்னு அர்த்தம் அதுக்கு. "ஸர்வபா⁴வேந பா⁴ரத" "தத்ப்ரஸாதா³த்"

அப்போ சரி இவன் தெளிவு,சரி நல்ல தெளிவா இருக்கான்னு தெரிஞ்சா அவனுடைய நம்மிடத்துல அவனுக்கும் தெளிவு ஏற்பட்டு போய்டறது. தெளிவு தான் ப்ரஸாதம் ப்ரஸாதங்கறது. ப்ரஸாதம் குடுக்கறதுன்னா நாம ஏதோ நைவேத்ய ப்ரஸாதம், சாப்படற ப்ரஸாதம்னு மாத்ரம் நினைச்சுண்டுருக்கோம். மடத்துக்கு வந்தா விபூதி குங்குமம் னு நினைச்சுண்டுருக்கோம். இது எல்லாம் ஒரு அறிகுறி தான். உள்ள இருக்கும்படியான ஹ்ருதயம் ப்ரஸன்னமா இருக்குங்கறதுக்கு அறிகுறி தான் ப்ரஸாதம்னு அர்த்தம். ப்ரஸன்னம்னா, ப்ரஸாதம்னா தெளிவுன்னு அர்த்தம். வேற ஒண்ணும் அர்த்தம் இல்ல.

அந்த ஹ்ருதயம் இந்த பக்தனுடைய ஹ்ருதயத்துல நல்ல தெளிவா இருக்குன்னா, ஆனந்தமா இருக்குன்னா அவனுக்கு ஒரு க்ஷேமம் வரது அப்படிங்கறதுக்காகத்தான் அதான் ப்ரஸாதம்னு அர்த்தம். அதுக்கு ஒரு அறிகுறி அங்க அங்க அவனுக்கு அர்ப்பணம் பண்ணினத இதுல எடுத்துண்டோமானா அவனுடைய ஹ்ருதயம் தெளிவாயிடறது. நம்ம ஹ்ருதயம் அதுலேர்ந்து தெளிவாயிடறதுங்கறதுக்காக தான் ப்ரஸாதம் குடுக்கறதுங்கறதுன்னு அர்த்தம்.

அதான் ப்ரஸாதங்கறதுக்கு க்ரமமா நிர்மால்யம் எல்லாம் ப்ரஸாதம், நைவேத்யத்துக்கு மாத்ரம்தான் ப்ரஸாதம்னு பேர் இப்ப. ஸாதம் னு வந்துடுத்து அப்புறம் அதுலேர்ந்து. .... "ப்ர"ங்கறது மறஞ்சு போய் அப்படிப் போய் ஸாதம் ப்ரஸாதம் ஆயிட்டுது அதுக்கு. அத மாத்ரம் இல்ல. இத வந்து இந்த மாதிரி மனஸு சித்தத்துனுடைய ப்ரஸன்னம் தான், “ப்ரஸாதஸ்ய ப்ரஸன்னதா” ப்ரஸாதம், ப்ரஸன்னத்வம்,ப்ரஸாதம்ங்றது ரெண்டும் ஒரே root லேர்ந்து வந்ததுதான் அது. "தத் ப்ரஸாதாத்" அவனிடத்துல surrender பண்ணிடு. "பராம் ாந்திம் ஸ்தா²நம் ப்ராப்ஸ்யஸி ா ்வதம்" அப்படியானா நல்லது பொல்லாதது நமக்கு கவலையே கிடையாது. மனுஷனுடைய யத்தனத்துல அவனுடைய duty என்ன சொல்றதோ அத நன்னா செய்யணும். அதுக்காக கொஞ்சங்கூட இப்ப பயமில்ல. இது பயமா இருக்குனா வாய மூடிண்டு இருக்கணும்னு அர்த்தம் இல்ல. எப்ப நிர்பயமா இருக்கோமோ அப்ப நன்னா எந்த கார்யத்த வேணா செய்யலாம். நிர்பயமா நிறைய கார்யத்த செய்யலாம். நமக்கு அது வந்துடுமே, இது வந்துடுமேன்னு பயமே தோணாது அப்புறம். ஏன்னா அவனுடைய கார்யமாச்சே அது. அதனால நல்ல கார்யத்த எது நமக்கு நம்முடைய குழந்தைகள ரக்ஷிக்க வேண்டியது,நம்ம ரக்ஷிக்க வேண்டியது, லோகத்த ரக்ஷிக்க வேண்டியது கடமை செய்ய வேண்டியதுங்கறத்தே கொஞ்சங்கூட பயமில்லாம,ஸந்தேகமில்லாம நன்னா செஞ்சுடலாம் அப்போ. அதான் ாந்தினு பேரு. பயந்தாங்குளியா இருந்துண்டு உள்ள ஒக்காண்டுருக்கறது ாந்தினு பேரு இல்ல. நிர்பயமா இருக்கறதுதான் ாந்தி. ாந்தினுட்டு அதுக்கு பேரு. அதான் அது ஸ்வாமிய எங்கயோ இருக்கார் ஸ்வாமி. அது நெனக்கறது ஒரு பக்கம். ஸ்வாமியே நினக்காம அழுதுண்டே இருக்கறது ஒரு பக்கம், அப்படியிருந்தாலும் ஸ்வாமியே இங்க இருக்கார் நமக்கு அவருக்கும் ஸம்பந்தமில்லன்னு நினைக்கறது ஒரு பக்கம். இப்படியெல்லாம் இல்லாம, "ஹ்ருத்தே ே அர்ஜுன திஷ்டதி" ன்னு ரொம்ப கிட்டக்க இருக்காறப்பா அவர், அப்படிங்கறத்தே உள்ள இருக்கறத realise பண்ணின்டு அவரிடத்துல இங்கயே ரணாகதி பண்ணிடு னு. "தத்ப்ரஸாதா³த்பராம் ாந்திம் ஸ்தா²நம் ப்ராப்ஸ்யஸி"

அந்த பராம் □ா, அந்த □ாந்திக்கு எல்லையே கிடையாது. அந்த மனஸுக்கு □ாந்தி வேணும் □ாந்தி வேணும்ங்கறது வேற எங்கயும் போக வேண்டாம். இங்கயே பார்த்துக்கணும். அப்படின்னு அங்க surrender பண்ணிடு. அதான உனக்கு □ாந்தி. "பராம் □ாந்திம்" அந்த பர□ாந்தி தான் □ாஸ்வத ஸ்தானம். பாக்கி ஸ்தானங்கள்லாம் அப்படியே, அப்படியே அலஞ்சுண்டுருக்கற ஸ்தானம். அந்த பர □ா., பரமான ஒரு □ாந்தி இருக்கே, உத்க்ருஷ்டமான □ாந்தி, அந்த □ாந்திக்கு □ரணாகதி தான். அதென்ன, எத நோக்கி நடந்தாலும் அது அவனுடைய ஸங்கல்பமானத்துனால நல்லது தான் அப்படின்னு தீர்மானம். அதான் □ரணா, surrender, □ரணாகதி. அதுதான் உத்தமமான □ாந்தி கிடைக்கும். அந்த உத்தமமான □ாந்தி தான் □ாஸ்வதமான ஸ்தானம் அசையாத ஸ்தானம். பாக்கி எல்லாம் transfer உண்டு. மேல உண்டு, கீழ உண்டு.

"ஸ்தா^{2}நம் ப்ராப்ஸ்யஸி □ா□்வதம்" னு நல்ல பதங்களா போட்டு பகவான், பகவான் போடறது எல்லாமே நன்னா இருக்கு. வ்யாஸர் போடறதோ. பகவான் போடறதோ, இதெல்லாம் வ்யாஸரும் நாராயணன் தான், க்ருஷ்ணனும் நாராயணன் தான். ரெண்டு நாராயணன்ல ஒருத்தர் சொன்னார், ஒருத்தர் தனித்தனியா அதுக்கு ஸ்லோகம் கட்டினார். அப்படிங்கறத்துல ரெண்டும் நாராயணன் தான். "ஈ□்வர: ஸர்வபூ^{4}தாநாம் ஹ்ருத்^{3}தே^{3}□ே^{2}Sர்ஜுந திஷ்ட^{2}தி" அர்ஜுனன பார்த்து, தத்ப்ரஸாதா^{3}த் "ப்^{4}ராமயந்ஸர்வபூ^{4}தாநி யந்த்ராரூடா^{4}நி மாயயா || தமேவ □ரணம் க^{3}ச்ச^{2} ஸர்வபா^{4}வேந பா^{4}ரத | தத்ப்ரஸாதா^{3}த்பராம் □ாந்திம் ஸ்தா^{2}நம் ப்ராப்ஸ்யஸி □ா□்வதம் ||"

இன்னிக்கு எனக்கு தொண்ட கட்டிண்டுருக்கு. இதோட முடிச்சுண்டுடறேன் நான்.

நம பார்வதி பதயே ஹர ஹர மஹாதேவா.